

Μακεδονία σακατεμένη

Ζουράρις Γ. Κωνσταντίνος Η' Αντιπρόεδρος της Βουλής

Δέν θὰ καταδείξω στοῦ παρόν, ἐάν τὸ παρόν τῆς συμφωνίας τῶν Πρεσπῶν εἶναι περισσότερο ἐπωφελές ἢ λιγώτερο ζημιογόνο γιὰ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸ εἶναι τὸ δευτερογενές καὶ ὑστεροπαθές. Θὰ ἀποδείξω τὸ μείζον ἐπαχθέστατον: γιὰ ποιὸν κακόζηλον λόγον, ἢ ἐάν ἢ βεβαία κύρωσή της καταστρέφει τὴν ἀρτιμέλεια τῆς ἱερῆς Γαίας Μακεδονίας. Καὶ, ἐμᾶς τὶς-τούς Μακεδόνισσες-Μακεδόνες μᾶς ἀκρωτηριάζει: τὸ Ἀκέραιον τῆς σωματοψυχῆς μας γίνεται πιά σερνάμενο σακατιλίκι. Ἐς αἰεὶ;

1^ο. Κάποτε,

ἡμέτεροι «αὐτόχθονες», (-χθών=χθονός=γῆ!), δικοὶ μας ντόπιοι (ἐν-συν-τοπίτες=πάλι «γῆ»!), ἀλλὰ καὶ πολὺ «προχωρημένοι», ὡς προκεχωρημένα φυλάκια τοῦ NATO καὶ τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, θὰ πρέπει νὰ τὸ νιώσουν: πῶς ἀκόμη καὶ ἡ «σύγχρονη» πολιτικὴ ἀνθρωπολογία-ἀνθρωπολογία τῶν θρησκείων, ἔχει τελεσιδικῶς τεκμηριώσει, ὅτι ἡ Γαῖα-Μητέρα καὶ οἱ γόνοι-ἀνθρωποὶ ἔχουν σχέση γονική: Ἀνεκπτῶτως ἱερή, ὅπως Μητέρας-παιδιῶν. Λέμε, **λέω** «ἡ γενέτειρα» Θεσσαλονίκη, ἢ «Μητέρα» Θεσσαλονίκη τοῦ Πεντζίκη.

Τί συμβαίνει, ὅταν σοῦ σακατέψουν τὴν μάνα; Στὴν γαλλικὴ ἀνθρωπολογικὴ σχολή, μάλιστα, ὑπάρχει ἡ ἔκφραση «hors soi», ποὺ δείχνει τὸν σαλεμένο! Τὸν ποὺ ἔχει χάσει τὶς ψυχονοητικὲς του ἀναφορές-συσχετίσεις. Τόσο ἔτσι...; Ἐκτός ἐδάφους. Ἐκτόπλασμα, ἐξωγήινος; Κι ὅσο γιὰ τὸ ὄνομα τῶν παιδιῶν καὶ τῆς Μητέρας – Γαίας; Ὁ μέγας «μεσημβρινὸς Ἕλληνας», Ἀλβέρτος Καμύ, διετύπωσε τὸ τελειωτικὸ: «ὅταν κακο-ὀνομάζουμε τὰ πράγματα, μεγαλώνουμε τὴν δυστυχία τοῦ κόσμου». (Mal nommer les choses, c' est ajouter aux malheurs du monde). Ἐπομένως καὶ ὀριστικῶς, πρὸς πάσης προελεύσεως μεταπολυκοσμοπολίτες καὶ «διεθμιστές», στοὺς ὁποίους ὁ σπουδαῖος μαρξιστὴς Κωστής Μοσκώφ κατελόγιζε «ἀντιδιαλεκτικὸ θετικισμό»: ναί, ἡ Τριάς-Ἐνάς Ἄνθρωποι- Γαία – Ὄνομα, συνομολογεῖ τὸ ἀδιαιρέτως, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως τῆς ἀκεραιότητος μᾶς κοινότητος καὶ τῶν ἀνθρώπων τῆς κοινότητος. Τῆς κάθε «χθονίας» ἀνθρωποκοινότητος. Τοῦ Ἀκεραίου της καὶ τῆς ἀκεραιοφροσύνης της.

Πῶς λοιπὸν καὶ τί θὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ γόνοι καὶ ἡ γενέτειρα Μακεδονία, ἐάν καὶ μόλις κυρωθεῖ ἡ τῶν Πρεσπῶν τύρβη;

2^{ov}. Ἡ diminutio capitis, ἡ σμίκρυνση, περικοπή τῆς κεφαλῆς.

Ἐμεῖς, Μακεδόνισσες, Μακεδόνες, ποὺ ἔχουμε καὶ τὸ ἔτυμον-πραγματικὸ μέσα στὴν γαιοπνευματικὴ μας ὄνομασία, ἐμεῖς οἱ Μακεδνοὶ, ψηλόκορμοι ἄνθρωποι, τότε κι ἀμέσως θὰ εἴμαστε πιά αὐτό ποὺ θὰ πάθουμε: σακάτηδες. Ἀκρωτηριασμένοι. Σμίκρυνση τῆς σωματοψυχῆς μας. Πρὶν, ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, ὑπῆρχαμε ὡς οἱ Μόνοι. Μετά, μόνοι ἐπίσημοι πιά οἱ «Βόρειοι Μακεδόνες»! Ἀκόμη καὶ σήμερα, μὲ νομοπρακτικὴ φυσικότητα, ὑπάρχει ἡ «στέρηση τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων». Ποινὴ εἶναι! Παραλλήλως, ἂν κάποιοι μοῦ κλέψουν ἀπὸ βιβλίο μου, παράγραφο ἢ φράση, ἐπίσης καὶ αὐτοὶ τιμωροῦνται, γιὰ «κλοπὴ πνευματικῆς ἰδιοκτησίας». Ποιὰ ποινὴ προβλέπεται γι' αὐτούς, ποὺ μᾶς ἔκλεψαν τὸ ὄνομα; Ἡ διεθνὴς τους ἀναγνώριση, ὡς νομιμοποιημένων λωποδυτῶν!!

Κι ὁμως διεθνῶς, συνεχῶς, γιὰ τὴν ἐν-τοπία φτηνὴ φέτα μας ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπερπολυτελεῖ Louboutin, ποὺ παπουτσώνουν τὶς φοροφυγάδισσες «έξωχώριες», ὑπάρχει ἡ «ὀνομασία προελεύσεως προστατευομένη».

Ἐμεῖς, ἐδῶ τὰ Μακεδνὰ τῆς Μακεδνῆς Γαίας – Μητέρας μας, ποιὰ ἡ προστασία μας; Τὸ νέο ὄνομα καὶ ἡ ναί-ὄχι «μακεδονική» ὑψηκοότητα τῶν Σκοπιανῶν; Ἡ σλαυικῆς ὑφῆς ἰθαγένειά τους, ἡ «μακεδονική» τους, καὶ συνάμα ἡ συγκατοίκησή μὲ τὴν κλεψιά, γιὰ μᾶς, τοὺς μόνους, τοὺς ἰδρυτικούς Μακεδόνες; Εἶναι αὐτό, ποὺ λένε οἱ σώφρονες, οἱ μὲ «τὴν ποικίλη δρᾶσι τῶν στοχαστικῶν προσαρμογῶν», ὅτι «σὲ μιὰ διαπραγμάτευση δίνεις καὶ παίρνεις». Ἐμεῖς δώσαμε. Καὶ τότε «βρήκαμε τὴν στάχτη», ἐκεῖ, στ' ἀποκαΐδια τοῦ σακατεμένου μας ὀνόματος: Αὐτοί, οἱ «Βόρεια Μακεδονία»! Ἐμεῖς, ἡ πρῶην Ὅλη Μακεδονία μας, ἡ τέως Μόνη Μακεδονία μας... ὁ ξεσκισμένος λῶπος, ποὺ μᾶς ἄφησαν οἱ λωποδῦται. «Καὶ διμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον». Νατοϊκόν...

3^ο. «...φυλαττομένης τῆς τοῦ πράγματος ὑπόστασεως».

Ξανὰ ναί! Καὶ χίλια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸν συνετὸ τυρβασμὸ τῶν Πρεσπῶν...

Νὰ, τί πάθαμε! Τὸ προλέγει ἤδη στὰ «Βασιλικά», ὁ αὐτοκράτωρ Λέων ΣΤ' ὁ Σοφός, ὁ Μακεδών (κι ὄχι ὁ Βορειομακεδών): δὲν φυλάξαμε τὴν «ὑπόσταση» τοῦ πράγματος «Μακεδονία».

Γιὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ «Μακεδονία», ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ὑπῆρξε «salva rerum substantia» ὅπως τὸ ὀρίζουν οἱ «Πανδέκται» τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τὰ «Βασιλικά» τοῦ Λέοντος ΣΤ' τοῦ Σοφοῦ, τοῦ Μακεδόνο. Διότι οἱ Ἀμερικανοί, τὸ NATO, οἱ τοκογλύφοι τῶν Βρυξελλογερμανῶν, μᾶς κατατεμάχισαν τὴν substantia –οὐσία-ὑπόσταση τοῦ ἐνιαίου-μόνου «Μακεδονία»: ἐσεῖς οἱ γνήσιοι Μακεδόνες παίρνετε μιὰ ἀκρωτηριασμένη ὀνομασία, ἐνῶ τὴν εἶχατε, ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια, Ὀλόκληρη! Καὶ οἱ νεωστὶ λωποδύτες κερδίζουν τὸ μόνο, τὸ διεθνὲς ἐπίσημο ὄνομα, erga παντοῦ καὶ πάντων! Γιὰ τὴν ὥρα, ὁ θεός, φαίνεται, ἀγαπᾷ μόνον τὸν κλέφτη...

Ξυπνᾶτε, συντρόφια τοῦ ἀντιδιαλεκτικοῦ ρεάλ θετικισμοῦ καὶ λοιπὰ εὐρωπαϊζοντα ἀσπόνδυλα, ἀφασικά μαλάκια: τοὺς δούλους, στὴν Ρώμη τοὺς ἄλλαζαν τὸ ὄνομα! Ἀκριβῶς, γιὰ νὰ τοὺς τσακίσουν τὸ «οὐδὲν ἐνικώτερον τοῦ Προσώπου» τους, τοῦ Ἱεροῦ. Ναί, διότι τὸ ὄνομά μου, σου, του, μαζί μὲ τὴν «φυλαττομένην ὑπόστασίν» μου, τὴν μονάκριβη, καὶ ἀντάμα μὲ τὴν γεννήτρα Μητέρα-Γαία, αὐτὰ τὰ τρία Ἱερά ἰδιώματα μαζί, συν-απ-αρτίζουν τὸ Ἄρτιόν μας: τὴν «ἰσοκλεῖ καὶ συμφυῆ» μοναρχικὴν μας Τριάδα-Ἐνάδα, διδάσκει τὸ Θεοτοκίον. Καί, ἄνευ τοῦ ἄρτίου, εἴμαστε λειψοί, κακομοιρασμένοι σακάτηδες. Ναί, μὲ τὴν τύρβην τῶν Πρεσπῶν, τὸ ἐνικώτερον τοῦ προσώπου μας, ἔγινε δυϊκώτερον, ἀκρωτηριασμένο, κλεμμένο. Γιατί, ὡ ἐσεῖς οἱ συνετὰ κηρυκτικοί, δὲν βλέπετε ὅτι οἱ Τοῦρκοι, ὡς κατακτητὲς κι ὄχι νομάδες σλαῦοι, ρήμαξαν καὶ στρώθηκαν γιὰ πεντέξι αἰῶνες στὴν Μακεδονία, ἀλλὰ δὲν εἶπαν

ποτέ ὅτι ἔγιναν Μακεδόνες!.. Γόνους κατακτητῶν ὄριζαν τὸν ἑαυτό τους κι ὅτι κατέχουν τὴν Μακεδονία ὡς «ἀρπαλίκιον». Γιὰ ποιὸν ἄλογον λόγον, ἐμεῖς οἱ Κτήτορες, νὰ νομιμοποιήσουμε τὸ σκοπιανὸ «ἀρπαλίκιον»;

Ἡ ἀγχίνοιά σας δὲν διακρίνει, ὅτι πέντε τόσους αἰῶνες τώρα, ὁ σύμπαρ Ἑλληνισμὸς δὲν «ὀνόμασε» ποτέ του τὴν Πόλη, Ἰσταμπούλ; Διότι εἶναι ἀνοιχτὴ πληγὴ ἐς αἰεὶ, ἀκρωτηριασμὸς ἡμῶν, τῆς ὅλης σωματοψυχῆς τοῦ Γένους... Erga omnes σμίκρυνση κεφαλῆς.

4^{οῦ}. «...ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι»

Ὁ Θουκυδίδης μᾶς ὀρίζει τὴν ἀπόλυτη «διάκριση», γιὰ τὸ ἐλεύθερο «οὐδὲν ἐνικώτερον τοῦ Προσώπου» μας, γιὰ τὴν κάθε κοινότητα, τὸν κάθε ἄνθρωπο, πὺ μόνον τότε ἔχει τὸ «ἀποκεκρίσθαι». Τότε «διακρίνεται» ὡς Ὑπόστασις, ὡς Ἑτερότης ξεχωριστὴ, ἔναντι ἐνὸς ἄλλου Ἑτέρου, ἄλλου ἀντιπάλου ἀποκεκρίσθαι»: ἐσύ, δὲν εἶσαι ἐγώ. Κι ἐγώ, γιὰ νὰ «εἶμαι», θὰ πρέπει νὰ εἶμαι «ἀντίπαλον ὄνομα» διακριτόν, ἀπ-έναντι στὸ δικό σου «ἀντίπαλον ὄνομα». Ἄρα: «ὄνομα» καὶ «εἶμαι» ὑπάρχουν ὡς συμφυῆ: φυτρώνουν ἀπὸ τὴν γεννήτρα Μητέρα-Γαίαν, φύονται μαζί. Πρὶν, διακρίνει ὁ Θουκυδίδης, ὑπάρχει ἀμορφία: «οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἶρηκε, διὰ τὸ μηδὲ Ἑλληνας πω ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι». Ἄρα, τὸ ἴδιο καὶ μετὰ: χωρὶς ὄνομα κι ὀνοματισμένο τόπο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ἄνθρωποι κι οἱ κοινότητες τους, τί; Μπουλούκι... Ἄμορφος συρφετός. Ἔτσι φάνταζαν γιὰ τοὺς ἄσχετους ἀποικιοκράτες γδάρτες, οἱ ταλαίπωροι λαοί, πὺ πρωτοκατακτοῦσαν, ἐνῶ οἱ δυστυχεῖς ἐξανδραποδισμένοι ἰθαγενεῖς, γνώριζαν μὲ μεγάλη ἀκρίβεια καὶ τὸ ὄνομά τους καὶ τὸ ὄνομα τῆς κοινότητάς τους: εἶχαν, πρὸ πολλοῦ, τὴν ἱερὴ τους διακριτὴ ὑπόσταση, τὸ ἀντίπαλον εἰς ἓν, ἓν καὶ μοναδικὸν ἀντίπαλον ὄνομά τους, ἔναντι... Εἶχαν τὴν διάκριση, τὸ ἀποκεκρίσθαι, ἦταν Πρόσωπα Ἱερά. Ἐμᾶς τοὺς Μακεδόνες, ἐὰν κυρώσει ἡ Ἑλλάς τὸ κακόκυρον τῶν Πρεσπῶν, θὰ μᾶς ἔχουν, erga omnes, μετατρέψει σὲ χαντούμηδες, μὲ ἐξηρητημένο ἀπὸ τὸ σκοπιανὸ, πρωτοθεσμικὸ διεθνῶς ὄνομα, τὸ δικό μας τὸ πετσοκομμένο: ἐμεῖς, ἡ «ἐσωτερικὴ Μακεδονία», ἀποῦσα ἀπέναντι στὴν διεθνή, καὶ μόνη ἀσκοῦσα κυριαρχία, «Βόρεια Μακεδονία» καὶ τάχα «Μακεδόνες», κάθετος σλαυικοῦ τρέχα-γύρευε γλωσσικοῦ ιδιώματος... Δηλαδή ἀκέραιοι Μακεδόνες, Νατοϊκοί! Κι ἐμεῖς ἀνύπαρκτοι... Εἶναι λοιπὸν παράδοξο, πὺ τὸ χίλια τοῖς ἑκατὸν τῶν ἀκραιφνῶν, ἰδρυτικῶν κτητόρων, μακεδνῶν Μακεδόνων, ἀπορρίπτουμε τὴν κιβδηλεία, διότι σεβόμαστε τὴν «εἰωθυῖαν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων» μας; Τὴν ἀξία πὺ ἔχουν τὰ ἱερά, ἐνικώτατα πρόσωπα τῶν ὀνομάτων μας;

Καὶ λέμε ὄχι στὸν ἀκρωτηριασμὸ πὺ θὰ πάθει ἡ ὀλόδική μας, πρωτοφυῆς ὀνομασία. Ἡ Μακεδονία εἶναι μία καὶ εἶναι μακεδονικὴ. Ἡμῶν, τῶν Μακεδόνων. Ὁ «αὐτοπροσδιορισμὸς» ἀνήκει στὸν Γνήσιο καὶ ἀρχῆθεν Πρῶτον τῆς ὀνομασίας κι ὄχι στὸν κλέφτη: ἀποκεκρίσθαι, διάκρισις, ὄχι λωποδυσία.

5^ο. «... συλλογισμός ἐξ εἰκότων»...

Ναί, ἡ προσυμφωνία τῶν Πρεσπῶν, εἶναι καλύτερη ἀπὸ ὅλα τὰ χάλια τῶν προηγουμένων-ἐνδιάμεση, κλπ. Βεβαίως, μᾶς ἐπιστρέφονται ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα, ὀρισμένα αὐτοδῆλως αὐτονόητα, δείχνει ὅτι θὰ εἰρηνεύσει ἡ περιοχή, βασίμως παύει ὁ σκοπιανός ἐπεκτατισμός, ἀναμφιρρήτως θὰ ὑπάρξει, λέει, κατάλληλη ἀμοιβαία ἀνάπτυξη ἐμπορίας, κερδοσκοπίας, κοινωφελοῦς ἐπαμφοτερίζουσας λαγνείας, μεγέθυνση τουριστικῆς αἰσχροκερδεῖας, «ἡγέτις δύναιμις» στὰ Βαλκάνια ἢ Ψωροκώσταινα, μόχλευσις τῆς χρεωκοπίας, ἐπ' ἀγαθῶ... Ὅλα αὐτά, ναί! Ἀλλὰ Ναί, λέει ὁ Ἀριστοτέλης, ὅλα αὐτά τὰ θά, εἶναι σωστά, ἀλλὰ ἀποτελοῦν «συλλογισμὸν ἐξ εἰκότων». Καὶ ἐπιμένει στὰ «Ἀναλυτικὰ πρότερα», ὅτι δείχνουν «εὐλόγα», ὡς ἔοικεν ἐξ εἰκότων: ἔμοιασε ὅτι θὰ εἶναι ἔτσι, ὅτι θὰ, θὰ γίνουν, διότι ἴσως ἔχουν, σὲ παρόμοιες στιγμές, ξαναγίνει τὰ εἰκότα, τὰ θὰ αὐτά. Ναί... Ἀλλὰ ἐξ ἴσου Ναί, αὐτά, ποὺ δείχνουν ἀληθοφανῶς εἰκότα, ἐπειδὴ ὅλα τους εἶναι στὸ θά, μπορεῖ καὶ νὰ μὴ γίνουν! Τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα θὰ, εἶναι ὡς ἐξ εἰκότων: «γινόμενον ἢ μὴ γινόμενον»! Μπορεῖ νὰ εἶναι «ὄν ἢ μὴ ὄν»! Διότι «συλλογισμός ἐξ εἰκότων»! Σωστά αὐτά, ἀλλὰ θά! Ἴσως θὰ, ἴσως μὴ! Εἰκασίες! Ἐνῶ ὁ «συλλογισμός» «οἱ Μακεδόνες εἴμαστε οἱ γενάρχες τοῦ ὀνόματός μας, οἱ Μόνοι ἐπὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια Κτήτορες καὶ Ἱερολογοῦντες τὸ ὄνομα τῆς Μητέρας-Γαίας Μακεδονίας μας, καὶ ὕστερα, ὕστεροι ἦλθαν οἱ Σκοπιανοὶ καὶ τα ἔκλεψαν, ναί, αὐτὸ δὲν εἶναι «συλλογισμός ἐξ εἰκότων»! Τὰ «Ἀναλυτικὰ πρότερα» γράφουν, ὅτι τὰ παραπάνω εἶναι «πρότασις ἀποδεικτικῆ»: διότι ἔτσι ἔγιναν τὰ πράγματα, οἱ κλεψιτυπίες, οἱ λαθρομορφίες καὶ συνελόντι εἰπεῖν ἢ κλεψιά. Κι ὅλοι τὰ γνωρίζουν. Ἐπομένως, ἄκυρη ἢ κύρωση τῆς λωποδυσίας, ἔγκυρη ἢ ἀποδεικτικῆ πρότασις τῶν Γνησίων. Ἄλλο, ἐξ εἰκότων τὰ θά, κι ἄλλο ἢ ἀπόδειξις τῶν νά!

6^ο. «...εἰς τοῦτο κακίας ἤξομεν;»

Εἰς τοῦτο κακίας καταντήσομεν;

Ὡ, βουλευφόροι γυναῖκες καὶ ἄνδρες τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων: δηλαδή, σὲ τέτοιο στραβοκακὸ νὰ φτάσουμε; Τότε, «οἱ μὲν πρόγονοι, ὑπὲρ ἐλευθερίας τῆς Μακεδονίας διεκινδύνευον», ἀλλὰ τώρα, βουλευτὲς ἐσεῖς τῶν προγόνων καὶ ἐπιγόνων σας, «ὕμεῖς δέ, οὐδὲ ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ὀνομασίας τολμᾶτε ψηφίζειν»;

Πῶς, «οὐκ ἂν αἰσχρόν»;

Υ.Γ. Ἡ ὡς ἄνω ἄποψή μου συνυπάρχει μὲ τὴν πλήρη καὶ διαρκῆ ἐκ μέρους μου στήριξη πρὸς τὴν παροῦσα κυβέρνησι, μέχρις ἀφ᾽ ἑξέως τῆς ἐντολῆς. Σύμφωνα μὲ τὸ καθ' ἡμᾶς συναμφοτέρον.